

Umbrohist peenar andis kopsaka kõrvitsasaagi

Laisa aedniku unistus – maad kaevamata ja umbrohtu tõrjumata kasvatada kena saak – on täiesti võimalik.

Kõik algas sellest, et kasvuhuone ja naabri aia vahele jäi paari meetri laiune ala, kus sirgusid vaid põlvkõrgused naadid. Ma ei tahtnud mõeldagi, et peaksin selle juuri täis maa läbi kaevama, see tundus liiga raske töö. Samas jäi kompostikast taimejäänuste jaoks liiga väikseks.

Nii otsustasingi naatidest vabanemiseks need maha niita ja umbrohu ning ära lõigatud lillevarred peale vedada. Suvi otsa sai kasvuhuone taha veetud kogu aias tekiv kompostimiseks sobiv materjal, nii et sügiseks oli seda lausa paarikümne sentimeetri paksune kiht.

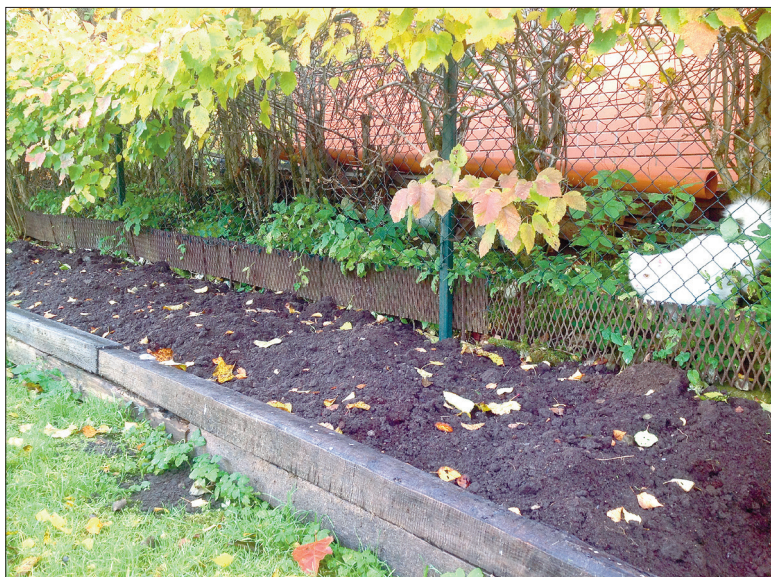
Järgmisel kevadel tekkis mõte istutada sinna kaks kabatšoki- ja kaks kõrvitsataime. Ainus mure oli, et juurtel pole ületalve seisnud taimejäänuste vahel kuhugi kinnituda. Nii tõingi igale taimele ämbritäie komposti, katsin “peenra” musta peenravaibaga ja istutasin sinna lõigatud aukudesse taimed.

Algul hirmutas see, et päikeselisel päeval olid soojust ligi tõmbaval tumedal kattel kõrvitsataimed longus. Katsin neid ohtralt ja ka varjutasin. Kabatšokid talusid kõike aga kenasti. Edasi tekkis hirm, et kui taimed kasvavad suuremaks, pole neil piisavalt toitainet – pangetäis komposti on ju kõrvitsale vähe.

Üllatuslikult sirgusid taimekesed aga aina suuremaks ja suuremaks ning mingist kasvupeetusest polnud juttugi. Hoopis vastupidi – kabatšokitaimed kasvasid tavapärasest kaks-kolm korda suuremaks, lausa hiigelpöösaks, ja kõrvitsaväädid ronisid nii kasvuhuone kui ka naabri aia peale.

Saak oli üllatavalt kopsakas – nii palju kabatšokke pole ma kunagi saanud. Suvel sai neist igasugu roogi valmistatud ja isu täis söödud. Kõrvitsaid kasvas kahe taime kohta kuus kena suurt kera.

Kõige rohkem rõõmustas mind aga see, et sain korraliku saagi

Kui ei teaks, ei oskaks arvatagi, et suurema osa selle peenra sisust moodustavad suvel kitkunud umbrohi ja plekilised õunad.

Osa kõrvitsatest, mis kasvasid taimejäänustest rajatud peenral.

umbrohtunud maad kaevamata ning hiljem ka peenart rohimata. Sügisel peenrakatet eemaldades oli näha, et suurem osa eelmisel suvel kokku tassitud umbrohist oli kõdunenud ja äratuntava kuju olid säilitanud vaid puitunud varred.

Sel suvel sattusin lugema permakultuurist ja papipeenrast. Nii otsustasingi teha kõrvitsate lopsakat kasvu jälgides järgmiseks aastaks papipeenra. Selle tulevasele kohale aia veeres laotasin maha papitükid ja mitmekordse kihi ajalehti. Peale vedasin suvi otsa umbrohtu ja sügisel maha kukkunud

plekilisi õunu. Paarikümne sentimeetri paksuse kihi katsin turbase hobusesõnnikuga – nii paksult, et taimejätmeid näha ei jäänud. Kõige otsa laotasin kasvuhuoneest mulle, mis tuli nagunii välja vahetada. Peenra piirasin vanade prussidega, mille pintseldasin üle Pinotexiga.

Umbrohupeenar näeb vähemalt praegu väga kena välja, ja kui ei teaks, siis ei oskaks arvatagi, mida see sisaldab. Kevadel tuleb vaid peenravaibaga katta ja taimed sisse istutada.